

Arrest

nr. 238 108 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 26 oktober 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 28 oktober 2015.

Op 23 februari 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 30 augustus 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 6 maart 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 november 2019 de beslissing houdend 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in het dorp Qoshqol/ Koheboru in de provincie Maidan Wardak. U bent Hazara van origine en hangt het sjiietisch geloof aan. Op 28 oktober 2015 deed u een eerste verzoek om internationale bescherming. U verklaarde dat u met uw familie naar de stad Arak in de provincie Markazi van het buurland Iran verhuisde toen u vijf jaar oud was. U beschikte er over een vluchtelingenkaart. In het jaar 1392 (Perzische kalender, komt overeen met de periode maart 2013/ maart 2014 volgens onze kalender) werd uw kaart echter afgenomen. De Iraanse autoriteiten deelden u mee dat u ofwel naar Afghanistan moest terugkeren ofwel moest gaan vechten in Syrië als soldaat bij de Fatemiyoun brigade. U koos voor het laatste omdat u hoopte dat u daarna een verblijfsvergunning zou krijgen. Na een training van dertien dagen werd u naar Syrië gestuurd. U was onder andere gestationeerd in Daraa, Tedmur, het platteland van Damascus en Kefrin. U keerde tot vier maal toe terug naar Syrië nadat u een verlofperiode in Iran had doorgebracht. U werd in Syrië goed behandeld en moest niet vechten omdat u in het verleden ooit uw voet had gebroken. U deed er enkel dienst als bewaker. Uiteindelijk besliste u om niet meer naar Syrië terug te keren en naar Europa te vluchten. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: vier kopieën waarvan drie geplastificeerde kleurenkopieën van Iraanse vluchtelingenkaarten op uw naam, kopieën van drie vluchtelingenkaarten van uw vader waarvan één geplastificeerde kleurenkopie, kopieën van twee vluchtelingenkaarten van uw moeder, een document betreffende de legerdienst van uw vader in Afghanistan, een Iraans huurcontract op naam van uw vader, een kopie van een kaart met uw foto en gegevens die u kreeg van de Sepah- e Pasdaran (revolutionaire garde) als soldaat van de Fatemiyoun brigade alsook een filmpje waarop dit document te zien is samen met een soort metalen badge of ketting, enkele foto's waarop u te zien bent in Iran en een enveloppe. Daarnaast legde u na het gehoor nog beeldmateriaal voor waarvan twee filmpjes konden worden geopend. Op 23 februari 2018 werd door het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw oorspronkelijke herkomst uit Afghanistan noch aan uw beweerde onafgebroken verblijf in Arak van uw kindertijd tot aan uw vertrek naar België. Dat u in Syrië zou gediend hebben als soldaat bij de Fatemiyoun brigade werd evenmin geloofwaardig geacht. U diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Tijdens uw beroepsprocedure haalde u bijkomend aan dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan ook vervolging vreest omwille van uw Hazara origine. Op 30 augustus 2018 werd de beslissing van het CGVS door de Raad bevestigd. Met betrekking tot uw vrees bij terugkeer omwille van uw etnische origine oordeelde de Raad dat u geenszins concreet hebt aangetoond dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een geronde vrees voor vervolging blijkt in uw individueel geval. U beperkte zich immers tot het verwijzen naar en het citeren uit algemene rapporten. Omdat u geen onderdak meer had in België reisde u naar Frankrijk. In december 2018 keerde u terug naar België.

Op 6 maart 2019 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming. U verwees opnieuw naar uw oorspronkelijke verklaringen over uw herkomst uit Maidan Wardak en uw verblijf als vluchteling in Iran. U herhaalde dat u vervolging vreest in Afghanistan omwille van uw Hazara origine. Zo zouden de wegen in uw regio gevaarlijk zijn en Hazara zouden er worden tegengehouden door de taliban. Tot slot voegde u toe dat u gehecht bent geraakt aan het leven in België en dat u het gevoel hebt dat u dit land niet kunt verlaten. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: zes geplastificeerde kleurenkopieën voor van de amayesh 13 kaarten van uw familieleden, vier kopieën van Iraanse huurcontracten van uw familie, twee originele Iraanse huurcontracten op naam van familieleden en een briefomslag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek tot internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw oorspronkelijke herkomst uit Afghanistan noch aan uw beweerd onafgebroken verblijf in Arak van uw kindertijd tot aan uw vertrek naar België. Dat u in Syrië zou gediend hebben als soldaat bij de Fatemiyoun brigade werd evenmin geloofwaardig geacht. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Integendeel, u verwees uitsluitend naar uw eerdere verklaringen betreffende uw oorspronkelijke herkomst en uw verblijf als vluchteling in de Iraanse stad Arak (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 18 oktober 2019, vraag 10 en 15). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.

Over uw vrees bij terugkeer omwille van uw Hazara origine werd door de Raad reeds geoordeeld. In het kader van uw huidig verzoek verwees u naar de Taliban aanwezigheid in Wardak en u voegde toe dat ze de hoofdweg controleren, dat wagens van personen van Hazara origine worden tegengehouden en dat ze moeten uitstappen (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 18 oktober 2019, vraag 15 en 19). Er dient echter nog eens herhaald dat aan uw oorspronkelijke herkomst geen geloof werd gehecht. Maar, hoe dan ook dient besloten te worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïsoleerd zou worden door de Taliban. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de Taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geïsoleerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de Taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er

voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjijitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw goede integratie in België dient u tot slot de hiertoe geëigende procedures aan te wenden (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 18 oktober 2019, vraag 15).

De door u voorgelegde documenten van uw familieleden kunnen aan bovenstaande vaststellingen iets wijzigen. Dat de personen die in de documenten vermeld worden daadwerkelijk familie van u zijn kan niet worden vastgesteld. De amayesh kaarten zijn trouwens loutere kleurenkopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Het feit dat de kopieën geplastificeerd werden doet geen afbreuk aan bovenstaande. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afghaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van artikel 2, §§2-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

2.2.2. Vooreerst dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 23 februari 2018 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers oorspronkelijke herkomst uit Afghanistan, noch aan zijn beweerde onafgebroken verblijf in de stad Arak, provincie Markazi in Iran van zijn kindertijd tot aan zijn vertrek naar België, alsook werd verzoekers bewering als zou hij in Syrië gediend hebben als soldaat bij de Fatemiyoun brigade eveneens ongeloofwaardig bevonden.

Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 208 487 van 30 augustus 2017 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers oorspronkelijke herkomst uit Afghanistan, noch aan zijn beweerde onafgebroken verblijf in de stad Arak, provincie Markazi in Iran van zijn kindertijd tot aan zijn vertrek naar België, alsook werd verzoekers bewering als zou hij in Syrië gediend hebben als soldaat bij de Fatemiyoun brigade eveneens ongeloofwaardig bevonden. Verder werd geoordeeld dat verzoeker zijn vrees voor vervolging omwille van zijn Hazara origine niet *in concreto* kon aantonen.

Verzoeker reisde naar Frankrijk om vervolgens in december 2018 terug naar België te keren.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.3. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthouden aan zijn oorspronkelijke herkomst uit Maidan Wardak, Afghanistan en zijn verblijf als vluchteling in Iran. Verzoeker herhaalt vervolging te vrezen in Afghanistan

omwille van zijn Hazara origine omdat de wegen in zijn regio gevaarlijk zijn en Hazara er worden tegengehouden door de taliban. Tot slot voegt verzoeker toe dat hij gehecht is geraakt aan zijn leven in België en dat hij het gevoel heeft dat hij dit land niet kan verlaten.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker nog volgende documenten voor: zes geplastificeerde kleurenkopieën van de amayesh 13-kaarten van zijn familieleden (ouders, twee broers, zus en haar man), vier kopieën van Iraanse huurcontracten van zijn familie, twee originele Iraanse huurcontracten op naam van zijn familieleden en een enveloppe.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn oorspronkelijke herkomst uit Maidan Wardak, Afghanistan, noch aan zijn beweerd onafgebroken verblijf in Arak van zijn kindertijd tot aan zijn vertrek naar België, noch aan zijn bewering als zou hij in Syrië hebben gediend als soldaat en het louter verwijzen naar zijn eerdere verklaringen betreffende zijn oorspronkelijke herkomst en zijn verblijf als vluchteling in de Iraanse stad Arak niet van die aard is dat zij deze vastgestelde ongeloofwaardigheid kan ombuigen; (ii) verzoekers vrees omwille van zijn Hazara origine eveneens werd beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 208 487 en bijkomend moet worden opgemerkt dat (1) geen geloof wordt gehecht aan verzoekers oorspronkelijke herkomst, zodat hij niet dienstig kan verwijzen naar het feit dat de taliban in Wardak aanwezig zijn en de hoofdweg controleren waarbij personen van Hazara origine worden tegengehouden en moeten uitstappen, (2) verzoeker naast zijn verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom hij bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geviséerd zou worden door de taliban, (3) uit het rapport *“EASO. Individuals targeted by armed actors in the conflict”* van december 2017 blijkt dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben en er melding wordt gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden (aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegenhouden en vervolgens veelal ontvoerd worden), maar in het rapport wordt verduidelijkt dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen is afgenomen, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geviséerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep en verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat hij persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt enkel omdat hij het sjiïtische geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort; (iii) verzoeker zich, om een verblijfsstatus te bekomen op basis van zijn goede integratie in België, dient te wenden tot de hiertoe geëigende procedures en (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen nu (1) niet kan worden vastgesteld dat de personen vermeld in de documenten daadwerkelijk familieleden van hem uitmaken, (2) de amayesh-kaarten slechts kleurenkopieën betreffen waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en (3) uit de informatie blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie en justitie, alsook dat blijkt dat er heel veel valse Afgaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel

48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn thans uiteengezette vluchtrelaas, het verwijzen naar de door hem voorgelegde documenten, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.2.6.1. In zoverre verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn volgend verzoek om internationale bescherming ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard, vermits hij nieuwe elementen heeft aangebracht die nog nooit eerder aan de orde zijn geweest of die hij nog niet eerder heeft voorgelegd en hij hiertoe verwijst naar de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de Memorie van Toelichting en artikel 32 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 van de Raad betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* terecht tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld op basis van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet nu deze op goede gronden overweegt dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd of nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn verzoek die van die aard zijn dat ze de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en hetgeen volgt.

2.2.6.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld als volgt:

“Integendeel, u verwees uitsluitend naar uw eerdere verklaringen betreffende uw oorspronkelijke herkomst en uw verblijf als vluchteling in de Iraanse stad Arak (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 18 oktober 2019, vraag 10 en 15). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde motieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordeling in een ander daglicht te plaatsen.”

Waar verzoeker te dezen betoogt dat hij wel degelijk de Afghaanse nationaliteit bezit ondanks het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit nog steeds betwist, dient te worden opgemerkt dat noch in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, noch in het kader van verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming verzoekers Afghaanse nationaliteit op zich in twijfel wordt getrokken. Daarentegen wordt in 's Raads arrest nr. 208 487 van 30 augustus 2018 wel vastgesteld dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegde over zijn daadwerkelijk profiel, zijn herkomst en deze van zijn familieleden in Afghanistan, zijn familiale situatie en de redenen waarom zijn familie Afghanistan zou hebben verlaten. Daarnaast wordt in voormeld arrest

vastgesteld dat verzoeker eveneens ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot zijn verblijf in de Iraanse stad Arak vanaf zijn kindertijd tot zijn vertrek naar België. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen of feiten aan die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling zoals blijkt uit de bestreden beslissing en zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.2.6.3. Aangaande verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn Hazara origine werd in 's Raads arrest nr. 208 487 van 30 augustus 2018 vooreerst geoordeeld als volgt:

“Verzoeker voert tevens een vrees voor vervolging aan omdat hij behoort tot de Hazara. Het feit tot een bepaalde etnische groep te behoren, wijst er echter niet automatisch op dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geïdendeerd of vervolgd. Verzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Te dezen toont hij geenszins concreet aan dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt. Hij beperkt zich tot het verwijzen naar en het citeren uit algemene rapporten. Mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn etnie als Hazara verbonden problemen aan.”

Verder overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing nog terecht als volgt:

“Over uw vrees bij terugkeer omwille van uw Hazara origine werd door de Raad reeds geoordeeld. In het kader van uw huidig verzoek verwees u naar de Taliban aanwezigheid in Wardak en u voegde toe dat ze de hoofdweg controleren, dat wagens van personen van Hazara origine worden tegengehouden en dat ze moeten uitstappen (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 18 oktober 2019, vraag 15 en 19). Er dient echter nog eens herhaald dat aan uw oorspronkelijke herkomst geen geloof werd gehecht. Maar, hoe dan ook dient besloten te worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïdendeerd zou worden door de taliban. In het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geïdendeerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.”

Verzoeker meent nog dat het feit dat hij op de hoogte is van de actuele situatie van Hazara en de aanwezigheid van de taliban in Maidan Wardak impliceert dat hij op de hoogte is van de actuele situatie met betrekking tot zijn oorspronkelijke regio van herkomst, doch gaat hierbij volledig voorbij aan het gewijsde van 's Raads arrest nr. X van 30 augustus 2018 waarin wordt vastgesteld dat allerminst geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst en deze van zijn familieleden in Afghanistan, zijn familiale situatie en de redenen waarom zijn familie Afghanistan zou hebben verlaten en zijn verblijf in de Iraanse stad Arak vanaf zijn kindertijd tot zijn vertrek naar België. Het enkele gegeven dat hij weet heeft van de aanwezigheid van taliban in Maidan Wardak en het feit dat zij de hoofdweg controleren, vermag hieraan geen afbreuk te doen, nu dit elementen betreffen die tevens via zelfstudie of door overdracht door derden kunnen gekend zijn.

Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en de negatie van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.2.6.4. Met het louter volharden in het feit dat hij gehecht is geraakt aan het leven in België en het gevoel heeft dat hij het land niet kan verlaten, slaagt verzoeker er geenszins in een ander licht te werpen op de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waar dienaangaande wordt overwogen als volgt:

“Indien u een verblijfsstatus wenst te bekomen op basis van uw goede integratie in België dient u tot slot de hiertoe geëigende procedures aan te wenden (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 18 oktober 2019, vraag 15).”

2.2.6.5. De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Vooreerst dient erop gewezen dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming vier kopieën van Iraanse vluchtelingenkaarten op zijn naam, kopieën van drie vluchtelingenkaarten van zijn vader, kopieën van twee vluchtelingenkaarten van zijn moeder, een document betreffende de legerdienst van zijn vader in Afghanistan, een Iraans huurcontract op naam van zijn vader, een kopie van een kaart met verzoekers foto en gegevens die hij kreeg van de Sepah e Pasdaran, een filmpje waarop dit document te zien is met een soort metalen badge of ketting, enkele foto's van verzoeker en een enveloppe voorlegt. In 's Raads arrest nr. 208 487 van 30 augustus 2018 werd in dit verband vooreerst de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd, waar dienaangaande staat te lezen als volgt:

“(…)

Voorts legde u inconsistente verklaringen af over uw vluchtelingenkaart of amayesh kaart. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u beschikte over een tijdelijke verblijfskaart uitgegeven door de VN (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS beweerde u aanvankelijk eveneens dat uw amayesh kaart werd afgeleverd door de VN. Pas toen u werd geconfronteerd met de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat het niet de VN is die deze kaarten aflevert wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat de kaarten worden uitgegeven door de vreemdelingendienst. Verder verklaarde u hieromtrent dat u in Iran beschikte over een amayesh zeven kaart die in het jaar 1392 (maart 2013/ maart 2014) in beslag werd genomen. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de amayesh 7 kaart slechts geldig was tot 20 juni 2012 (komt overeen met 31/03/1391 volgens de Perzische kalender).

(…)

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande niets wijzigen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Wat betreft de door u voorgelegde kopieën van amayesh kaarten van uzelf en uw ouders, een kopie van een huurcontract en een kopie van een soort van identificatieboekje van de Sepah dient opgemerkt dat het, zoals reeds vermeld, enkel kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit de op het CGVS aanwezige informatie dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. Over het door uw voorgelegde document van de legerdienst van uw vader kan hetzelfde gezegd worden. Uit bovenstaande informatie blijkt immers ook dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen op te heffen. Uit dit document kan trouwens niet worden afgeleid van waar u afkomstig bent en waar u voor uw vertrek naar België hebt verbleven. Wat betreft het door u voorgelegde beeldmateriaal (waarvan niet alles wat u na het gehoor doorstuurde kon worden geopend) dient opgemerkt dat niet kan worden uitgesloten dat filmpjes en foto's met software gemanipuleerd worden. Op het eerste filmpje dat door het CGVS kon worden geopend is het document van de Sepah te zien alsook een metalen plaatje. In het ander filmpje bent u te zien in burgerkledij in een busje op de luchthaven. Dat u daadwerkelijk sinds uw kindertijd onafgebroken in Iran woonde en naar Syrië bent gegaan kan hier niet uit worden afgeleid. De foto's die u tijdens het gehoor voorlegde tonen evenmin aan dat u gedurende lange tijd onafgebroken in Iran hebt gewoond en oorspronkelijk afkomstig zou zijn uit de provincie Maidan Wardak.”

Verder wordt er in voormeld arrest nog opgemerkt dat (i) verzoeker vage, inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal broers en zussen dat hij bezit en de werkelijke naam van zijn moeder en van hem redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij de werkelijke naam van zijn moeder reeds van bij aanvang van de procedure zou vermelden, zelfs zo de door hem voorgelegde Iraanse vluchtelingenkaart van zijn moeder een andere naam bevat; (ii) niet kan worden ingezien waarom contact dient te worden genomen met UNHCR teneinde verzoekers verblijf in Iran te bevestigen, nu uit de landeninformatie blijkt dat niet UNHCR, maar wel de Iraanse vreemdelingenautoriteiten de Iraanse

vluchtelingenkaarten afleveren; (iii) verzoekers onwetendheid over de wijze waarop vluchtelingenkaarten in Iran worden afgeleverd, verder afbreuk doet aan de bewijswaarde van deze documenten en (iv) de door hem voorgelegde documenten slechts kopieën betreffen waarvan de inhoud en vorm gemakkelijk te manipuleren valt.

Het enkele feit dat verzoeker thans een actualisatie voorlegt van de (kopieën van) amayesh-kaarten van zijn ouders – die overigens dezelfde foto bevatten als deze die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft voorgelegd (administratief dossier, stuk 11, map 'Documenten', stukken 2-3) – en van de Iraanse huurcontracten (alook opnieuw dezelfde kopie van huurovereenkomst voorlegt als deze die hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd), kan allerminst afbreuk doen aan voormelde beoordeling. Bovendien merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing nog terecht op dat uit niets blijkt dat de in de documenten vermelde personen daadwerkelijk verzoekers familieleden betreffen. Te meer daar in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds werd vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegde over het aantal broers en zussen dat hij bezit en over de werkelijke naam van zijn moeder. Overigens dient erop gewezen dat verzoeker opnieuw slechts (geplastificeerde) kleurenkopieën voorlegt van de amayesh-13-kaarten, die eenvoudig te manipuleren of te fabriceren zijn door middel van knip- en plakwerk en bijgevolg geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit. Tot slot overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden dat uit de landeninformatie blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"(...)

Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU. Uit de informatie blijkt eveneens dat er wel heel veel valse Afgaanse paspoorten met valse visa voor Iran in omloop zijn."

Verzoeker benadrukt dat hij een enveloppe neerlegt die door zijn vader werd opgestuurd. Er dient te worden vastgesteld dat - daargelaten uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er een hoge mate van corruptie aanwezig is in Iran en valse documenten eenvoudig tegen betaling kunnen worden verkregen - uit de enveloppe hooguit kan worden afgeleid dat verzoeker post ontvangt uit Arak, Irak, doch dat deze enveloppe geenszins zijn herkomst en deze van zijn familieleden in Afghanistan, zijn familiale situatie en de redenen waarom zijn familie Afghanistan zou hebben verlaten en zijn verblijf in de Iraanse stad Arak vanaf zijn kindertijd tot zijn vertrek naar België kan aantonen.

In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar het rapport "UNHCR. *Beyond Proof, Credibility assessment in EU Asylum Systems*" van mei 2013, aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ongeacht het feit of er kopieën voorliggen een onderzoek moet doen naar de authenticiteit van de voorgelegde documenten, wijst de Raad erop dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit de voormelde motieven, in samenlezing met het gestelde in 's Raads arrest nr. 208 487 van 30 augustus 2018.

Zo verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het licht van zijn samenwerkingsplicht, verzoeker diende te horen met betrekking tot de door hem voorgelegde nieuwe documenten en aangaande de verblijfssituatie van zijn familieleden in Iran, merkt de Raad op dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig derde verzoek om internationale

bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 8, verklaring volgend verzoek d.d. 18 oktober 2019). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig derde verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort, hetgeen verzoeker ook expliciet erkent in zijn verzoekschrift. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

2.2.6.6. Waar verzoeker nog aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaarheid, meer bepaald dat hij een zeer groot en belangrijk deel van zijn leven in Iran heeft doorgebracht en het gegeven dat zijn familieleden aldaar nog steeds verblijven, dat er bijgevolg een soepelere opstelling vereist was van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij diens onderzoek naar verzoekers Afghaanse nationaliteit, benadrukt de Raad opnieuw dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming in het arrest nr. 208 487 van 30 augustus 2018 reeds werd vastgesteld dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers oorspronkelijke herkomst uit Afghanistan, noch aan zijn beweerde onafgebroken verblijf in de stad Arak, provincie Markazi in Iran van zijn kindertijd tot aan zijn vertrek naar België. Verzoeker kan de huidige beroepsprocedure in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet aanwenden om de vaststellingen die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest deed, aan te vechten. Verzoeker kon immers in beroep gaan tegen dit arrest, hetgeen hij echter niet deed. Uit het dossier blijkt dat er sedert de beoordeling bij het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen nieuwe elementen zijn opgedoken die op deze beoordeling enig ander licht zouden kunnen werpen. Bijgevolg blijven deze heden onverminderd gelden.

Zo verzoeker te dezen nog verwijst naar de arresten nr. X van 26 februari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het arrest van 6 december 2017, dient erop gewezen dat de precedentwerking tot op heden niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat hij niet geschoold is, dient te worden opgemerkt dat in s' Raads arrest nr. 208 487 van 30 augustus 2018 wordt vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn scholing. Dienaangaande wordt in het arrest overwogen als volgt:

“Verzoeker tracht de inconsistenties in zijn verklaringen te minimaliseren door te verwijzen naar zijn ongeschooldheid, doch hij gaat voorbij aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn profiel van analfabeet. Verzoeker merkt op dat zelfs iemand met een beperkte scholing Engels kan spreken, doch met deze overigens blote bewering kan hij niet in concreto toelichten hoe hij als analfabeet Engels heeft geleerd. Zijn verweer dat hij dit zou geleerd hebben tijdens zijn vlucht en verblijf in Europa betreft immers een loutere post factum verklaring. Indien dit daadwerkelijk zo was, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker dit zo zou vermelden toen hij geconfronteerd werd met de vaststelling op de vragen van de protection officer antwoordde voordat de tolk vertaalde. Verzoeker beperkte zich echter tot het ontwijkende antwoord “wat was de vraag?”, terwijl uit zijn verklaringen genoegzaam bleek dat hij de vraag die in het Engels gesteld werd, had verstaan (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 13). De Raad oordeelt dat hieruit blijkt dat verzoeker geen zicht wil bieden op de manier waarop hij Engels leerde, hetgeen afbreuk doet aan zijn verklaringen over zijn

scholingsgraad. Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat zijn analfabetisme klemmt met de vaststelling dat verzoeker volgde wanneer de tolk notities nam (Ibid., stuk 6, p. 3-4), en met de handtekening waarmee verzoeker de documenten bij aanvang van de procedure ondertekende. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn scholing. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat hij ongeschoold is.

Waar verzoeker nog wijst op het feit dat hij één jaar als meubelmaker heeft gewerkt en nadien allerlei jobs uitoefende, is het de Raad niet duidelijk waar, wanneer of op welke wijze deze aspecten van invloed zouden zijn bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, dan wel op de motieven van de bestreden beslissing en laat hij hoe dan ook na om *in concreto* aan te tonen waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal volgens hem geen of te weinig rekening zou hebben gehouden met deze elementen.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift voorts dat hij contact heeft met zijn ouders die in Iran verblijven en citeert uit zijn verklaring volgend verzoek *d.d.* 18 oktober 2019 (administratief dossier, stuk 8). Verzoeker citeert in dit verband eveneens uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en meent dat dit eveneens van toepassing is omdat er in die zaak ook een betwisting inzake de nationaliteit van de betrokkene werd opgeworpen. De Raad merkt opnieuw op dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen verwijzing bijbrengt naar het arrest, werd in het aangehaalde arrest geoordeeld dat de verzoeker om internationale bescherming (die minderjarig was) wel degelijk elementen aanbracht die een begin van bewijs vormden van zijn Afghaanse nationaliteit en dat hij verder geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn leven als Afghaanse vluchteling in Iran en ontbrekende verblijfsvergunning. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval. Te meer daar verzoekers Afghaanse nationaliteit op zich niet wordt betwist (*supra*).

2.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Zoals hoger reeds werd opgemerkt, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.2.9. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

Mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER